

Ἄρχ. Ποίμνης βροτείας τὸν καλὸν σε ποιμένα.

Ἴδε Kurtz ἐνθ' ἀν. σ. 86 ἀρ. 123. Ἴδε καὶ ἀνωτέρω ἀρ. 169.

325 (φ. 180^b). [Τοῦ αὐτοῦ] «Εἰς τὸν μύρμηκα».

Ἄρχ. Τὸν νοῦν ὁ μύρμηξ, τὸ βραχὺ ζῶον, μέγας.

Ἴδε Kurtz ἐνθ' ἀν. σ. 87 ἀρ. 125. Ἴδε καὶ ἀνωτέρω ἀρ. 170.

326 (φ. 180^b). [Τοῦ αὐτοῦ] «Εἰς τὴν Ἀνάληψιν».

Ἄρχ. Ἐκ γῆς ἀπαίρεις, εὖ τὰ τῆς γῆς θεῖς λίαν.

Ἴδε Kurtz ἐνθ' ἀν. σ. 87 ἀρ. 126. Ἴδε καὶ ἀνωτέρω ἀρ. 171

327 (φ. 180^b). «Εἰς πλούσιον τὸν κατορύττοντα τὸ χρυσίον».

Ἄρχ. Πρὸς μνάς κεχηνῶς ὡς γαλῆ τις πρὸς στέαρ.

Ἴδε Kurtz ἐνθ' ἀν. σ. 91 ἀρ. 134. Ἴδε καὶ ἀνωτέρω ἀρ. 174.

328 (φ. 181^a). «Ἐπὶ ἐγκολπίῳ ἔχοντι μέρος τοῦ ἁγίου λίθου, ἐν ᾧ ἐσμυρνίσθη ὁ κύριος καὶ θεὸς ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός».

Ἐχει ὅλον ὧδε·

Ὁ ζῶν θεϊκῶς καὶ θανὼν σαρκὸς νόμῳ
λίθῳ τε κλιθεὶς βασιλικῶς ὡς λέων
καὶ λιθανοσμύρνιστον εἰςδύς σινδόνα
φέροντα σεπτὸν τοῦδε τοῦ λίθου μέρος
Ἰωάννην με Κομνηνὸν, Σῶτερ, σκέποις
ἅμα συννεύῳ Δουκοβλάστῳ Μαρία.

329 (φ. 181^a). «Ἐπὶ εἰκόνι τοῦ ἁγίου Παντελεήμονος». Στίχοι 8.

Ἄρχ. Ἀναργύρως μὲν πρὶν παρείχες τὴν χάριν,
νῦν δ' οὐ ποθῶν ἄργυρον οὐδὲ χρυσίον.

Τίλ. Γεράσιμος σὸς τόνδε σοι κόσμον φέρων.

330 (φ. 181^a). «Ἐπὶ πατελίῳ χρυσῷ, ἐν ᾧ εἰκονίσθησαν τὰ κατὰ τὴν Οὐγγρῖαν τρόπαια τοῦ βασιλέως».

Ἐχει ὅλον ὧδε·

Φωνὴν μὲν Ἴστρος ἐκ Δαυὶδ προσλαμβάνων
κράζει Μανουὴλ αὐτάνακτος τὸ κράτος.

Ε.Σ.Δ.Ε.Π.Σ.Κ.Τ.Π.
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

Ἰστῆρου δὲ τύπον ἐν κρατῆρι χρυσέῳ
 γράψας σεβαστὸς Δουκόπαις Καλαμάνος
 5 ἐκ παιονικῶν δηγικῶν ριζωμάτων
 καὶ τὰς ἐπ' αὐτῷ μυριανδραγαθίας
 φωνὴν ἀνυψοῦν χρυσέαν τοῦτον θέλει
 καὶ τῷ βασιλεῖ Δουκικὸν δῶρον φέρει.

331 (φ. 181^α). «Ἐπὶ τῷ εἰκονίσματι τοῦ βασιλέως, τοῦ μὲν κυ-
 ρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ συλλαλοῦντος αὐτῷ πρὸς τὸ οὐς, τοῦ δὲ
 ἁγίου Πνεύματος ἐν εἰδει περιστρᾶς ἐξ οὐρανοῦ κατερχομένου, τῶν
 δὲ ἁγίων ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου καὶ τῶν ἁγίων πατριαρχῶν,
 τοῦ Χρυσσοτόμου, τοῦ Θεολόγου καὶ ἔτι (;)¹ ἀρχιερέων ἐπιδιδόντων
 αὐτῷ νόμους τῶν χρήσεων». Στίχοι 12.

Ἄρχ. Σὺ μὲν θεῷ πᾶν τῷ βασιλεῖ προσλάλει,
 ὃ δ' ἄ πρὸς οὐς ἤκουσε κηρύττειν θέλει
 ὡς εἰς μὲν εἶ σὺ, πλὴν φύσεις σώζεις δύο.

Τίλ. πάρεστιν ἰδοῦ καὶ προτείνεται τόμους
 πλήρεις ἀκριδῶν ὀρθοδόξων δογμάτων.
 Τούτους, Μανουὴλ αὐσονοκράτορ, δέχου
 καὶ δόγμα πᾶν ἐκφυλον αὐτοῖς ἐκτρέπου.

332 (φ. 181^α). «Εἰς τὸ θαῦμα τῶν πέντε ἄρτων». Στίχοι

Ἄρχ. Λαβὼν ἀφύρτως φύραμα τοῦ σαρκίου
 ἐκ παρθενικῶν ὑπεράγνων αἱμάτων.

Τίλ. κοινῶς τὸ καινὸν συμπλοῖς ἡμῖν πόμα.

333(φ. 181^α). «Ἐπὶ σκιπάσματι χρυσῷ, ἐν ᾧ εἰκονίσθησαν τὰ
 κατὰ τὸ ταξείδιον τὸ κατὰ τὸ Ἰκόνιον».

Ἔχει ὅλον ὠδε·

Τάχ' ἂν βιασθῆ καὶ θαλασσῶν ἢ χυσις
 ἐκ δρακὸς ἀνδρὸς μέτρον εὐρεῖν τοῦ πλάτους,
 ἂν ἐγγράφειν χρὴ χρυσέων σκευῶν κύκλω
 ἕκαστον ὧν δέδρακε Μανουὴλ ἀναξ.

ὁ Νῦν δ' ἀρχιπέρης ὠδε φυγὰς ἐγράφη

¹ Κατὰ διόρθωσιν τοῦ τὸ πρῶτον γραφέντος ἔτει (;).

τὰς Ἰκονίου καὶ¹ παρεκκλίνας πύλας,
 φεύγων δὲ πρὸς φάραγγας εἰς ὄρων λόφους.
 Οἱ δ' Ἀγαρνοὶ κατὰ γῆς ἐρριμμένοι
 κἄν γὰρ κρυφῆ τις, ὡς ὄφει, πτέρναν βάλῃ,
 10 θλάται καὶ κεφαλὴν καὶ φέρει δεσμὸν τρίχας,
 καθέλκεται δὲ τῷ βασιλεὶ ζωγρίας. φ. 1816
 ὡς ταῦτα πολλῶν ἀντίμετρα χουσίων.

334 (φ. 1816). α' Ἐπί εἰκόνι τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου β.

Ἔχει ὄλον ὡδε·

Χρυσὸς μὲν οὐδὲν, οὐδὲ λαμπρότης λίθων,
 οὐ σφαιροειδῶν μαργαρυγὴ μαργάρων.
 πρὸς τὴν ὑπερπάγχρυσον ἀγνότητά σου,
 ἀφ' ἧς ἀχειρόξεστος ἐτμήθη λίθος,
 5 ὡς δ' ἐξ ἐλύτρου μάργαρος, θεοῦ λόγος
 σαρκὸς πάχει προῆλθεν ὡστρακωμένος.
 Σὺ δ' ἀλλὰ κάψμον λιθομάργαρον, κόρη,
 Θεοδώρας δῶρημα Κομνηνῆς δέχου,
 πορφυροθαλοῦς ἐγγόνης Θεοδώρας,
 10 ἧς πάππος Ἀλέξιος αὐσονοκράτωρ,
 πατὴρ δὲ βλαστὸς πορφύρας Ἰωάννης,
 αὐτοκράτωρ τρόπαια μυρία δράσας,
 σύναιμος ἀναξ Μανουὴλ Ῥώμης νέας,
 οὐ χεῖρα πεφρίκασι καὶ νοὸς βάθος
 15 ῥῆγες, σατράπαι, βάρβαρον σύμπαν γένος·
 ἢ τὸν Λαπαρδᾶν ἐξ ἐπωνύμου γένους
 σεβαστὸν Ἀνδρόνικον ἔσχεν εὐνέτην.
 Τῆς καρδίας μου τὸν πολὺν οἶδας ἔρον.
 Στεῖρα πρὶν Ἄννα· σὺ δὲ τεχθεῖσα ξένως
 20 στερρώσεως τὴν θλίψιν ἐξῆρας, κόρη,
 θεὸν δὲ τίκτεϊς τὸν πλάσαντα τὴν φύσιν.
 Αἰτῶ σὲ κάμῃ δειξόν, ὡς Δαυὶδ γράφει,
 ἐπὶ τέκνῳ χαίρουσαν ὄντως μητέρα,
 αἰτῶ σε δίδου τῇ δεήσει μου πέρας.

¹ Γρακτίον μὲν.

335 (φ. 181⁶). « Ἐπὶ τῷ ξίφει τοῦ βασιλέως ».

Ἔχει ὅλον ᾠδὴν·

Ξίφος μὲν ἀνταύγεια σὺγχέει κόρας,

ἂν προστεθῆ χρυσίος θεοῦ συζοφοῖ πλέον

Τίς βαρβαρὸς γοῖν ἀντιβλεπτὴν ἰσχύσει,

ὅταν Μανουῆλ, πορφυρανθῆς αὐτάναξ,

5 Ἐναερίων τοῦτο τὸ ξίφος στρέφῃ.

οἷ τὴν λαθὴν ἔστιλψε λαμπρῷ χρυσίῳ

βλάστημα δηγῶν, συμπάρευνος Μαρία

φίλτρῳ πλέον λάμποντι καὶ τοῦ χρυσοῦ;

Πᾶς ἐχθρὸς οὐκοῦν κρύπτε χερσὶ τὰς κόρας

10 καὶ φρίττε· λείχε τῆς πτέρνας κόνιν,

οὐ παντὸς ἀνδρὸς ἀνδρικότερον σθένος,

ὡς μὴ ζοφωθῆς ἀστραπιδόλῳ ξίφει.

336 (φ. 181⁶). « Ἐπὶ χρυσῷ ζωστῆρι ».

Ἔχει ὅλον ᾠδὴν·

Ἐκ μαργαριτῶν, ἐκ λίθων, ἐκ χρυσοῦ

σοὶ τίνδε συμπλέξασα τὴν ζώνην νέμω,

αὐτοκράτορ μου, τῆς ζωῆς πλουτισμέ μου,

συναυτάνασσα, ῥηγὸβλαστος Μαρία.

5 Ἐνδειγμα φίλτρου καθαρῷ τὸ χρυσίον,

συννεύσεως δὲ τῆς πρὸς ἐν σὲ καὶ μόνον

τὸ σφαιροειδὲς τῶν φέραυγῶν μαρμάρων,

τὸ δ' ἀρραγὲς κράζουσιν οἱ στερροὶ λίθοι.

Εἶπεν θεός θεοῦ δύναμίν σε ζωννύων,

10 κράτει δὲ τῷ σῷ γῆς περιγράφων γῆρον.

337 (φ. 181⁶). « Ἐπίγραμμα γεγονὸς ἐπὶ τῷ ἱμπαγέντι μέσῳ
τῆς οὐγγρικῆς χώρας Τιμίῳ Σταυρῷ ».

Ἔχει ὅλον ᾠδὴν·

Ὅν πρὶν κατιδὼν ἀστερόγραφον τύπον

ὁ γῆς μονάρχης καὶ μέγας Κωνσταντῖνος

νίκας κατ' ἐχθρῶν ἔσχεν ἀκράτῳ κράτει,

ἐνταῦθα τοῦτον Παιόνων γῆς ἐν μέσῳ

- 5 μνήμης χάριν ἔστησε τοῖς ὀψιγόνοις
 Δούκας σεβαστὸς εὐκλεῆς Ἰωάννης,
 στυλογραφῶν ἄριστον ἔργον καὶ ξένον.
 Οὐ καὶ προῆρξε καὶ προῆξεν εἰς τέλος
 ὁ πᾶσιν ἀσύγκριτος αὐσονοκράτωρ.
- 10 πορφυροθαλῆς Μανουὴλ, ἀναξ μέγας,
 ὡς μυριαχῶς συντριβὰς δούς ποικίλας
 τῆ Παιόνων γῆ καὶ τὸν Ἰστρον τὸν μέγαν
 εἰς τάφον αὐτοῖς αὐτόρυκτον εὐρύνας
 ὡς ὀρκαλύταις, ὡς θεοῦ παραβάταις,
- 15 ταύτην ἀπάσαις προστιθεῖ δριμυτέραν
 μόνος τὸ δόγμα καὶ νικήσας καὶ δράσας
 Καὶ γὰρ στρατηγούς γεννάδας ἐπικρίνας
 καὶ παμμιεῖς φάλαγγας ἐντάξας τόσας,
 ἀρχιφάλαγγάρχην σε τὸν Δούκαν κρίνας.
- 20 Ἰστρον προελθεῖν ἐκ Βιδίνης προτρέπει φ. 182^a
 κάκειθεν εἰς γῆν εἰσβαλόντας Παιόνων
 πλήθῆν δορυβάλλοντων αὐτῶν ἐλκύσαι.
 Ὅ καὶ καθὼς κέκριτο κατορθωκότες
 πλήρεις ἀναστρέφουσιν ἀριστευμάτων
- 25 σὺν αἰχμαλώτων ψαμμομετρήτῳ στέφει.
 Σήμαντρον οὐκοῦν τῆς τόσης εὐδουλίας
 τοῦ πορφυρανθοῦς αὐτάνακτος Αὐσόνων
 πήγνυσιν ὧδε Γολγοθᾶν ὡς εἰς κέον
 τοῦ νικοποιοῦ σταυρικοῦ ξύλου τύπον.

338. (φ. 182^a). «Τοῦ **Προδρόμου** εἰς κάτοπτρον ἔχον ὀπισθεν γεγραμμένον τὸν Ἕλιον».

Ἔχει ὅλον ὧδε·

Ἄει διδοὺς φῶς τῆ σελήνῃ, φωςφόρε,
 νῦν αὐτὸ μᾶλλον αὐτὸς ἀντιλαμβάνεις,
 ὡς ἐκ σελήνης τῆς Κομνηνῆς Μαρίας,
 ὅταν τὸ βλέμμα τῷ κατόπτρῳ προσβάλοι¹.

¹ Κατὰ διόρθωσιν τοῦ τὸ πρῶτον γραφέντου προσβάλλει.

Ἵπερφυές τὸ φέγγος, ἀλλ' ὄθεν ῥέει;
 Ἐκ τοῦ κατόπτρου; Μηδαυδός. Ποῦ γὰρ τόσον
 σίδηρος αὐγάσειεν; Ἄλλ' ἐξ Ἥλιου,
 ὅς γραπτός ἐξόπισθεν αὐτῷ τυγχάνει;
 Ὡς οὐκ ἔστιν οὐδὲ τοῦτο. Ἦως οὖν καὶ πόθεν;
 Ἐκ τοῦ προσώπου τῆς Κομνηνῆς Μαρίας,
 οὐ τὴν καθάραν καὶ περίστιλπον χάριν
 εἰπῆς ἂν ὡς κάτοπτρον ἔστιν ἡλίου.

339 (φ. 182^a). «Τοῦ αὐτοῦ εἰς λαμπάδα ἀποσταλείσαν εἰς
 εἰκόνα τῆς πανυπεράγνου δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου».

Ἐχει ὅλον ὠδε:

Ἵλη μὲν εἰ φῶς καὶ τὸ φῶς ὅλη βρῦεις
 καὶ πᾶσα πέμπεις μυριάκτινον σέλας
 ὡς κηροπλαστήσασα σῶν ἐξ αἱμάτων
 τὴν σωματικὴν τῷ θεῷ μου λαμπάδα,
 Ὡς σεβαστοκρατόρισσα λάτρις Εἰρήνη,
 αἰτοῦσα τυχεῖν τῆς ἐκεῖθεν ἡμέρας.

340 (φ. 182^a). «Τοῦ Ἑλλοῦ Εἰς κώθωνα γυναικὸς ἀργυροῦν».

Καίπερ μὴ διαστελλόμενα ἀλλήλων διὰ σταυροῦ ἐν ἀρχῇ, ὡς συνή-
 θως ἐν τῷ κώδικι, ἔχομεν ἐνταῦθα πέντε χωριστὰ ἐπιγράμματα,
 ἔχοντα ὠδε:

Κώθων διαυγῆς, ἀλλὰ χεῖρ πολλῶ πλέον.

Κώθωνα τόνδε χεῖρ νεαρὰ βαστάσοι,
 ἂν τις δὲ λεπρὰ μὴδὲ κᾶν προσεγγίσοι.

Καὶ μὴ πιεῖν θέλοντά κώθων ἐλκῆει.

Κώθων πιεῖν πείθει με καὶ δίψης πλέον.

Πίνει με πείθει πρὸς δίψης ἢ θεά.

341 (φ. 182^a). «Πρὸς ξόλον δάφνινον ὄν ἐν ὀπῇ».

Ἔχει ὅλον ὠδεῖ

Δάφνη, τί κούπτη; Μὴ τὸν Ἀπόλλω πάλιν
λαθεῖν θέλουσα τῆς ὀπῆς ἐνδοῦν γίνῃ;

342 (φ. 182^a). « Ἀπὸ νάρκισσου φυτοῦ πρὸς Ζέφυρον ».

Ἔχει ὅλον ὠδεῖ

Παῦσον, Ζέφυροι μὴ σφοδρῶς πνέειν θέλε-
κῆν νῦν Ἀπόλλων οὐ παρῆ, τί μανύεις;

343 (φ. 182^a). « Εἰς νάρκισσον φυτὸν κλένον εἰς ὕδωρ ».

Ἔχει ὅλον ὠδεῖ

Νάρκισσε τί ὄρας; Εἰς ὕδωρ βλέπων¹ πάλαι
πάλιν βυθισθῆς, ἂν ἐρασθῆς οὐ βλέπεις,
βλέπεις δὲ σαυτὸν ἐν κατόπτρῳ κλιμένῃ.

344 (φ. 182^a). « Εἰς τὴν Κυριώτισσιν ὅτε ἀνέγνω ».

Ἔχει ὅλον ὠδεῖ

Καὶ Ῥωμανῶ, δέσποινα, τῷ λάτρει πάλαι
τόμον φαγεῖν δέδωκας ἐγγεγραμμένον,
ἐμοῦ δὲ τὸν κρατῆρα πλήσον, παρθένε,
τῶν τῆς σοφίας γλυκερῶν κερασμάτων.

Ὡ Διψῶ γὰρ αὐτοῦ ἐκροφῆσαι πλησμίως,
ὡς ὑγρανεῖ μου τὴν κατάξηρον φρένα.

345 (φ. 182^a) [Χριστοφόρου τοῦ Μυτιληναίου] « Εἰς
τὸ βάπτισμα τοῦ Χριστοῦ ἠρωικά ».

Ἄρχ. Μίγνυται ὠδε ἄμικτα φύσις φλογώεσσα καὶ ὑγρά.

Ἐκδίδονται παρὰ Kurtz ἐνθ' ἀν. σ. 2 ἀρ. 3.

346 (φ. 182^a). [Τοῦ αὐτοῦ] « Εἰς τὸν ἄγιον Συμεὼν τὸν
Στυλίτην ».

Ἄρχ. Παρ' ἀγγέλους τῆ μικρὸν, ὦ θεοῦ λόγε.

Ἴδε Kurtz σ. 3 ἀρ. 5.

¹ βλέ^π

347 (φ. 182^α). [Τοῦ αὐτοῦ] «Εἰς τὸ ἀνακαθαρθέν πηγάδιον τῆς μονῆς τῆς Θεοτόκου· λέγονται δὲ πρὸς τὴν Θεοτόκον ὡς ἀπὸ προσώπου τοῦ ἀνακαθάραντος».

*Ἀρχ. Τοῖς σοῖς μονασταῖς ἐκκαθαίρων τὸ φρέαρ.

*Ἴδε Kurtz σ. 4 ἀρ. 7.

348 (φ. 182^β). [Τοῦ αὐτοῦ] «Εἰς τὸν πατρίκιον Μελίαν καὶ παραθαλασσίτην».

*Ἀρχ. Ἦν ἀλμυρίζων ροῦς θαλάττιος πάλαι.

*Ἴδε Kurtz σ. 9 ἀρ. 15.

349 (φ. 182^γ). [Τοῦ αὐτοῦ] «Αἰνίγμα εἰς τὸν ζυγὸν ἦτοι τὸ ἕγιον».

*Ἀρχ. Δίκαιος εἰμὶ καὶ δικαίων ἀκρότης.

*Ἴδε Kurtz σ. 13 ἀρ. 21.

350 (φ. 182^δ). [Τοῦ αὐτοῦ] «Εἰς τὴν Μεταμόρφωσιν».

*Ἀρχ. Ἐοίκασι ξένον τι δηλοῦν ἐνθάδε

*Ἴδε Kurtz σ. 14 ἀρ. 25.

351 (φ. 182^ε). [Τοῦ αὐτοῦ] «Εἰς πτωχὸν Λέοντα».

*Ἀρχ. Ἀχαλκος ὦν, ἀραβδος, ἐμβάδων δίχα.

*Ἴδε Kurtz σ. 17 ἀρ. 29.

352 (φ. 182^ς). [Τοῦ αὐτοῦ] «Εἰς τὰς ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ῥαινο-
λένας δάφνας κατὰ τὰς ἑορτάς».

*Ἀρχ. Τεκμήριον πρὶν οὔσα μαντικῆς, δάφνη

*Ἴδε Kurtz σ. 18 ἀρ. 32.

353 (φ. 182^ζ). [Τοῦ αὐτοῦ] «Αἰνίγμα εἰς τὴν ἐν τῷ οὐρανῷ
ἔριν ἦτοι τὸ τόξον».

*Ἀρχ. Στοὰ ξύλων ἄμοιρος εἰμὶ καὶ λίθων.

*Ἴδε Kurtz σ. 19 ἀρ. 35.

354 (φ. 182⁶). [Τοῦ αὐτοῦ] «Εἰς τὸν ῥήτορα Μηνᾶν φιλοπό-
την ὄντα». Ἔχει ὡδε·

Ῥήτωρ ὁ Μηνᾶς ἀντὶ τοῦ πείθειν πίνων.

Ἴδε Kurtz σ. 20 ἀρ. 37.

355 (φ. 182⁶). [Τοῦ αὐτοῦ] «Εἰς τὴν Ὑπαπαντὴν».

Ἄρχ. Ἴδων τὸν υἱὸν μητρικαῖς ἐν ἀγκάλαις.

Ἴδε Kurtz σ. 23 ἀρ. 41.

356 (φ. 182⁶). [Τοῦ αὐτοῦ] «Εἰς λουτρόν».

Ἄρχ. Οἶον τὸ λουτρόν χρῆμα θυμῆρες σφόδρα.

Ἴδε Kurtz σ. 32 ἀρ. 53

357 (φ. 182⁶). [Τοῦ αὐτοῦ] «Εἰς τὸν βασιλεῖα Κωνσταντῖνον
τὸν Μονομάχον».

Ἄρχ. Ἐχεις τὸ λευκόν· εἰς τί μαργάρων χάρις;

Ἴδε Kurtz σ. 32 ἀρ. 54.

358 (φ. 182⁶). [Τοῦ αὐτοῦ] «Αἰνίγμα εἰς τὰς ἐν τῷ ὥρολο-
γίῳ ὥρας».

Ἄρχ. Ἡμεῖς ἀδελφαὶ γνήσιαι ψυχῶν δίχα.

Ἴδε Kurtz σ. 33 ἀρ. 56.

359 (183^a). «Σχόλια εἰς τὸ περὶ βραχυδιότητος καὶ μακροβιό-
τητος δεῦτερον τοῦ Ἀριστοτέλους».

Ἄρχ. Ὁ μὲν σκοπὸς τῆς βραχυδιότητος καὶ μακροβιό-
τητος πραγματείας Ἀριστοτέλους.

360 (φ. 189⁶). «Εἰς τὸν ἅγιον Στέφανον».

Ἔχει ὅλον ὡδε·

Ἐκαρτέρει Στέφανος ἀνδρειοφρόνως
πρὸς τοὺς λιθασμοὺς ὡς ὑπὲρ φύσιν φύσις
καὶ σὰρξ τις ἀν ἠρνεῖτο σαφῶς τοὺς νόμους.

Ἀποσκοπῶν γὰρ πρὸς τὸν ὑψοῦ δεσπότην,
5 τὸν ἀκρογωνιαῖον ἀρραγῆ λίθον,
πρὸς τὰς βολὰς ὑπῆρχε τῶν λίθων λίθος.

361 (φ. 190^a). «Ἀρχὴ σὺν θεῷ τοῦ βιβλίου τῶν περὶ γεωργίας ἐκλογῶν. **Κ**αστανοῦ **Β**άσσαυ σχιλαστικοῦ».

Ἴδε καὶ κατωτέρω πρ. 371.

362 (φ. 192^b). [**Κ**λήμεντος μοναχοῦ] «Εἰς εἰκόνα τοῦ ἁγίου Θεοδοσίου τοῦ κοινοβιάρχου».

Ἐγὼ ὄλον ὤδι·

Τῆς πίστεως κάλαμον ἐμβάψας πάθῳ

καὶ καρδίας γράψας σε πλαξὶ σαρκίνας

ψυχῆς, Θεοδόσιε, ταῖς κόραις βλέπω

Ὅραν δὲ, πάτερ, καὶ κατ' αἰσθησιν θέλων.

Ὡ γράφω τύπον σὸν ἐξ ἐνύλων χρωμάτων.

Ὡ τύπε καὶ πρόταρχε τοῦ κοινοῦ βίου.

Σὺ δ' ἀλλὰ γράψον ἐν βίβλῳ σεσωσμένων.

ὅταν ἀνοιχθῆ κρίσεως τὸ βιβλίον.

μονότροπον Κλήμεντα, τὸν σὸν οἰκέτην.

10 πιστὸν μαθητὴν ἐνθέου διδασκάλου,

τοῦ πατριάρχου τῆς Σιών Ἰωάννου.

363 (φ. 192^a). [**Τ**οῦ αὐτοῦ] «Εἰς εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ ἐσταυρωμένου ἀπὸ τοῦ πατριάρχου Ἱεροσολύμων κυροῦ Ἰωάννου». Στίχοι 18.

Ἀρχ. Κλίνας κεφαλὴν καὶ θανὼν ἐπὶ ξύλου,

ὦ φρικτὲ νεκρὸ, ζῶν θεοῦ ζῶντος λόγε.

ἕοικας ἄνθρωπος αἴτησιν φέρειν.

Τεὶ καὶ δοῦλον ὄντα προσλαβοῦ δαιτυμόνα

τὸν πατριάρχην τῆς Σιών Ἰωάννην.

364 (φ. 192^b). [**Τ**οῦ αὐτοῦ] «Εἰς εἰκόνα τοῦ ἁγίου Θεοδοσίου τοῦ κοινοβιάρχου». Στίχοι 14.

Ἀρχ. Ψυχῆς, Θεοδόσιε, τῇ προθυμίᾳ

τὴν σαρκὸς ἀσθένειαν ἐκνικᾶν θέλων.

Τεὶ, τύπον δὲ τὸν σὸν ἐκ πόθου πολλοῦ γράφει

ὁ πατριάρχης τῆς Σιών Ἰωάννης,

ὄν καὶ σκέποις νῦν καὶ κατευθύνοις, πάτερ,

τέλος δὲ καὶ σύσκνον αὐτὸς προσλάβοις.

365 (φ. 192^b). [Τοῦ αὐτοῦ] «Εἰς εἰκόνα τοῦ ἁγίου Σάβα». Στ. 15.

Ἄρχ. Ἐκ πράξεων φῶς χρηματίσας ἐνθέων.

Τιλ. ὁ πατριάρχης τῆς Σιών Ἰωάννης
 σου τὸν τύπον νῦν ἅμα τῷ στύλῳ γράφει
 ἢ πῦρ δεικνύων κρύφιον οὐ τρέφει πόθον. φ. 193^a
 Σὺ δ' ἀλλὰ ταύτην τὴν πυρίφλεκτον βάτον
 λίταζε, φωτὸς λυχνίαν τὴν χρυσεάν,
 τὸ τρισσοφεγγές φῶς θεοῦ τοῦτον βλέπειν
 καὶ σοι συνεῖναι κἀν μοναῖς οὐρανίαις.

366 (φ. 193^a) «Εἰς εἰκόνα τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου κοσμηθεῖσαν».

Ἐχει ὅλον ὡδε·

... ὄν (;) ἀγαθῶν ἠνέφξας μοι πύλας,
 ὁδὸν διατρίβοντι τοῦ κάτω βίου.
 Ἐμψυχε πύλη τοῦ θεοῦ κεκλεισμένη,
 πολλὰς ἀνεστόμωσας εὐρείας βρύσεις
 5 τὴν κοσμικὴν θάλασσαν εἰςπλέοντί μοι
 πηγὴ θεοφρούρητος ἐσφραγισμένη,
 τὴν εὐμένειαν εἰργάσω μοι πλουσίαν
 τῆς αὐτανάσσης Εἰρήνης τῆς συζύγου
 αὐτοκρατοῦντος Μανουῆλ Ῥώμης νέας
 10 ἀνάκτορον ζῶν, οἶκος παμβασιλέως.
 Ὡς λαμπρὰ ταῦτα· δόξα σοι τίς ἀξία;
 Πλὴν, οὐρανοστήρικτε τοῦ λόγου κλέμαξ,
 γέφυρα πιστῶν, λυχνία φωτοφόρε,
 εἰς γῆν διαδίβασον ἠσύχου βίου,
 15 μονοτρόπων σύνταξον ἐνθέῳ μέρει
 Νικόλαόν με τὸν Μεσοποταμίτην.
 Λύχνος ποδῶν μου, φῶς δὲ ταῖς τρίβαις γίνου,
 κλίμακι θεῶν ἀρετῶν στήριξέ με,
 τέλος δ' ὑπανοίξασα τῆς Ἐδέμ πύλας
 20 ἐπεντροφῶν ὕδατι τῆς τρυφῆς δίδου.

367 (φ. 193^a). «Εἰς ἱκκόλπιον ἔχον μῦρον ἐκ τοῦ βλύζοντος ἀπὸ
 τῆς εἰκονος τοῦ ἁγίου Γεωργίου τοῦ Μεσαμπελίτου».

Ἔχει ὅλον ὄδι·

Σὺ κλῆμα Χριστοῦ, τῆς νοπτῆς ἀμπέλου.
Οὐκοῦν τύπος σὸς ἐκ μέσων τῶν ἀμπέλων
ὡς γλεῦκος ἡμῖν μῦρον ἀροῖτως βρούει,
δι' οὗ Σκυλίτζην τὸν Γεώργιον σκέποις.

368 (φ. 193^a) «Εἰς τάρον τῆς Σηραϊνῆς».

Ἔχει ὅλον ὄδι·

Εἰ μὴ σιδηρᾶς ἐξεχαλκεύθης, ξένε,
ἢ πετρίνην ἀτεγκτον αὐχεῖς καρδίαν,
δάκρυα πικρὰ κατὰ πηγαίαν βρούσιν
ὡς ἐκ φλεβῶν ἐκβλύζε τῶν σῶν ὀμμάτων,
5 τῆς κειμένης γνοῦς τὰς δυσαντήτους τύχας.

Αὕτη [μὲν]¹ Μελισσηνῶν ἐκ ῥίζης ἔφθ
καὶ προσγενῆς ἦν Ξηρεπωνύμφῳ γένει,
οὗς εἶχεν ἢ Πέλοπος ὡς κλέος μέγα·
ζυγεῖσα δ' ἄνδρσι τῶν περικλεεστάτων

10 Μωσαλὲ φυλῆς Μιχαῆλ ἀπεκγόνῳ.
ἀπείργετο μὲν τῆς θεᾶς τοῦ συζύγου,
χρονοτριβοῦντα τῇ πόλει Κωνσταντίνου
φοραῖς τυχηραῖς τοῦ πολυστρόφου βίου·
ὡς δ' εἰς πλέον τὴν θλίψιν οὐκ εἶχε στέγειν,

15 τῆς φιλιτάτης λιποῦσα τὴν γῆν πατρίδος,
σχέσιν παριστᾶ φιλομεύνου καρδίας,
ἐκεῖθεν ἀπάρασα πρὸς τὸν εὐνέτην.
Μικρὸν μεταξὺ καὶ κίνησις ἐμβρύου.
καιρὸς δ' ἐπ' αὐτῇ προσφορώτατος τόκου.

20 Ἄλλ' ὧ ταχίστης συμφορᾶς ἀμετρία.
Γαστήρ μὲν εὐθύς τοῦ βρέφους ὤφθη τάφος,
ἀμφοῖν δὲ κοινὸς ὄν πικρὸν τύμβον βλέπεις.
Ὅσων ὀδυρμῶν τῷ πάθει χρεῖα, ξένε.

Πλὴν ἀλλ' ἐπεύχου τὴν ραγεῖσαν ἀθλίως
25 τοῦ συζύγου νῦν τῆς φίλης συμψυχίας
συνοικίαν σχεῖν τῆς Ἐδέμ τούτῳ μίαν.

¹ Ἀντὶ τοῦ ὕπ' ἰμοῦ προστεθέντος μὲν οὐδὲν ἕτερον ἐν τῷ κώδικι.

369 (φ. 193^a). «Εἰς τὸν αὐτὸν τάφον ἐν ᾧ εἰκονίσθη ἡ ὑπεραγία Θεοτόκος ἰκετεύουσα ὑπὲρ τῆς κειμένης ».

Ἔχει ὅλον ᾠδὴ·

Ἴδοῦ θεοῦ παῖ, πλάστα μου, τέκνον, λόγε,

πιστὴ λάτρις σὴ τῷ τάφῳ τεθειμένη

Ξήραινα ῥίζις ἐκ Μελισσηνῶν κλάδος

μητρὸς πόθῳ σῆς Μαρία κεκλημένη

5 ἔμὲ προβάλλει πρὸς μεσιτείας λόγον.

Τὴν ἠγκαλισμένην σε τοιγαροῦν χέρα,

ταθείσαν ἰδὼν εἰς παράκλησιν, τέκνον,

ὡς μητρὸς αἰδέσθητι καὶ χάριν δίδου

φ. 193^b

οἰκεῖν συνάμα Μιχαὴλ· τῷ συζύγῳ

10 Μωσὴν τρυφῆς ἐν μέσῳ χλοηφόρου,

κὰν νῦν διεΐλες οἷς λόγοις οἶσθα μόνος.

370 (φ. 193^b). «Δημοτικὰ ἐπὶ τῇ προσλεύσει τοῦ βασιλέως ».

Ἔχουσιν ὅλα ᾠδὴ·

Οὐ χρῆζει ῥήτορος ἀπλῶς οὐδ' ὕμνων ἀνθρωπίνων

ἢ σήμερον πανήγυρις τῶν σῶν εἰσιτηρίων

αὐτάναξ θεῖε Μανουὴλ, σκηπτουῦχε, πολιοῦχε,

ἀλλ' οὐρανίας καὶ φρενὸς καὶ γλώσσης καὶ συνθήκης.

5 Ναὶ γὰρ, ὑπερεκπλήττουσι, πάντα νικῶσι λόγον

ἃ νῦν αὐτὸς ἠρίστευκας ἐν εὐαρίθμῳ χρόνῳ.

Ἐν σοὶ Κιλικῶν γῆ, Περσῶν, Χάλεπ, Ἀντιοχείας.

Πῶς οὖν ἰσχύσομεν ἡμεῖς μετὰ σαρκίνης γλώσσης

λόγοις αὐτὰ περιλαβεῖν τὰ τόσα, τὰ τηλίκαι;

10 Πλὴν ἀλλ' ὡς φόρον φέρομεν οἱ δούλοι σου τοὺς ὕμνους.

Ἡ πόλις ἢ βασιλεία, μήτηρ ἢ σὴ καὶ δούλη

ταῦτα σοὶ λέγει μετ' αἰδοῦς καὶ μετ' εὐλόγου φρίκης·

«Νίκης υἱὲ πρωτότοκε, θρέμμα τῆς ἀριστείας,

πορφύρας ῥόδον Μανουὴλ, κάλλος αὐτοκρατόρων,

5 ἀνάσχου τῆς θρεψάσης σε, στέξον αὐτῆς τὸν πόθον,

ἐκ τῶν πυλῶν μου διελθεῖν κατάδεξαι, βλαστέ μου,

καὶ μὴ τὸ μέγεθος σκοπῶν τῶν σῶν ἀριστευμάτων

εὖρος πυλῶν ἀνάλογον ζητήσης εὐρηκέναι.
 Μόλις γάρ εἶναι καὶ δι' αὐτοῦ τοῦ τόξου τῆς νεφέλης
 10 μετὰ τοσοῦτων παρελθεῖν ἰσχύσης τῶν τροπαίων».

Ἐθάμβησας τοῖς ἔργοις σου καὶ ταῖς ταχυπραξίαις,
 μεγαλονέτα Μανουὴλ, αὐτάναξ σκλητροκράτορ,
 ἅπαντα νοῦν ἀνθρώπινον, τάχα καὶ τοὺς ἀγγέλους.
 ὡς καὶ δοκεῖν ἐπερωτᾶν ἀλλήλους ἐν ἐκστάσει·

5 «Τίς ἐστὶν οὗτος βασιλεὺς, τίς οὗτος αὐτοκράτωρ,
 ὃς γῆν ὁμοῦ καὶ θάλασσαν καὶ ποταμῶν τὰ ρεῖθρα
 τῶν τεραστίων καὶ συχνῶν ἐπλήρωσε τροπαίων;
 Τὸν γοῦν τηλίκον ἀνακτα τὸν τόσον στεφανίτην
 ὅποιαι πύλαι στέξουσι, πόσον ἀρκέσει πλάτος;

10 Σὺ δὲ κἀνταῦθα νίκησον ἐκ μετριοφροσύνης.

Ἦλπε γίγαν, φεραυγὲς νυμφίε τῆς ἡμέρας,
 αἰσθάνου νῦν τῆς ἑορτῆς, χαῖρε τῇ πανηγύρει
 καὶ πλέον μεγεθύνθητι καὶ μᾶλλον σελασφόρει
 καὶ τὴν ἡμέραν δαδουχῶν ἔρχου βραδύς πρὸς δῦσιν,
 5 τῷ θεωνύμῳ Μανουὴλ καὶ θεοβασιλεύτῳ
 φέρων τὴν χάριν σήμερον ἐν τοῖς ἑσπερίοις
 ὡς Ἰησοῦ τῷ τοῦ Ναυῆ κατὰ καιρὸν τῆς μάχης,
 ἴν' ἐπιπλέον βλέπομεν αὐτοῦ τὴν φρυκτωρίαν
 μαργέρων φέγγει καὶ χρυσῶν ἀντεπανγάζοντός σοι
 16 ἢ μᾶλλον κατορθώμασι καὶ ταῖς ἀριστουργίαις.

Χαῖρε μοι, θύγατερ Σιών, πόλεως πάσης μητερ,
 ἄκμαζε, Ῥώμῃ νεαρά, χόρευε, κρότει, σκίρτα.

Ἦκει πρὸς σὲ προφητικῶς πρᾶυς ὁ βασιλεὺς σου,
 οὐ πῶλον ἐπιβεβηκῶς, υἱὸν ὑποζυγίου,

5 ἀλλ' ὑποτάξας τοῖς ποσίν, ἀλλ' ὑποκλίνας βία,
 ἀλλ' ἐν κημῷ καὶ χαλινῷ τὰς σιαγόνας ἄγξας
 τῶν λαθομένων ἀναιδῶς τῆς φάτνης τοῦ Κυρίου
 καὶ λακτισάντων ἰπλικῶς καὶ καταθρασυθέντων

Καὶ μαρτυρεῖ Ῥουπένιος γῆ προσερείδων κάρα
10 καὶ πρίγκιψ τρόμφ παριδῶν χάριν δευτέρου βίου.

371 (φ. 194^α). εἰς Ἐπισημείωσις τῶν ἀποτελουμένων ἐκ τῆς πρώ-
της βροντῆς καθ' ἑκάστην ἔτος μετὰ τὴν κυνὸς ἐπιτολήν β.

Εἶνε συνέχεια τῶν ὑπ' ἀρ. 361 περὶ γεωργίας τοῦ **Κ**αασσεανοῦ
Βάσσου. Ἐπονται ἄλλα κεφάλαια μέχρι τέλους τῆς ιζ' βιβλίου.
Ἐν δὲ φ. 287^β ἀρχεται ἡ ιη' βιβλος, σωζομένη μέχρι κεφαλαίου ιθ'
(Περὶ τυροποιίας) ἐν ταῖς λέξεσι τὰ ἀπαλὰ αὐτῆς κλωνία ἢ
φύλλα καὶ τῆς κινάρας. Μεταξὺ δὲ τοῦ φύλλου 290 καὶ 291
λείπει ἐν (;) φύλλον. Τὸ φ. 291 ἀρχεται ὡδε: . . . να στερεο-
ποιῶσιν αὐτῶν καὶ ὀξύνωσι τοὺς ὀδόντας. Ἐπιεται ἐν τῷ
αὐτῷ φύλλῳ β' ἄλλο περὶ κυνῶν. Τῶν κυνῶν ἐγκρίνουσι
τῶν μὲν ἀρρένων τοὺς μεγαλοφυσεῖς τοῖς ὡσὶ καὶ ὄγκοις.
Ἐξικνεῖται δ' ἡ βιβλος αὕτη μέχρι τῶν περὶ τῶν χοίρων καὶ μένει
ἀτελής ἐν φ. 292^β ἐν ταῖς λέξεσιν οἱ δὲ χοῖροι λοιμικῶ οὐ περι-
πίπτουσι πάθει ἢ ἐμπεσόντες ἰαθήσονται.

372 (φ. 292^β). Τινὰ περὶ τῶν δέκα κατηγοριῶν ἀνεπίγραφα.

Ἄρχ. Νυνὶ δὲ περὶ τῶν πραγμάτων λεκτέον. Τέλ. (ἀτελής)
κεχαλινωμένος εἰστίκει· ἐπεὶ δὲ περὶ τῶν δέκα. . . .

Καὶ τοιαῦτα μὲν τὰ ἐν τῷ κώδικι περιλαμβανόμενα· ἀποτε-
λεῖται δὲ οὗτος ἐκ διαφόρων ἐπὶ τὸ αὐτὸ συμπεπηγμένων με-
ρῶν, διακρινομένων ἀπ' ἀλλήλων τοῦτο μὲν ἐκ τοῦ μέλανος
καὶ τῆς γραφῆς, τοῦτο δ' ἐκ τοῦ εἶδους τοῦ βομβυκίνου χάρ-
του, τῶν ἀριθμῶν τῶν δηλούντων τὰ τετράδια καὶ τοῦ τρόπου
τῆς σημειώσεως αὐτῶν ὑπὸ τῶν βιβλιογράφων.

Καὶ δὴ τὸ πρῶτον τμῆμα εἶνε εἰλημμένον ἐκ κώδικος, οὐ
λείπει ἡ ἀρχή. Στερούμεθα δὲ νῦν τῶν δύο πρώτων αὐτοῦ τε-
τραδίων καὶ τοῦ πρώτου φύλλου τοῦ τρίτου, καθ' ἃ ἐξάγεται
ἐκ τούτου, ὅτι ἐν τῷ νῦν σωζομένῳ φ. 8^α εὐρίσκομεν ἐν τῷ
μέσῳ τῆς κάτω ᾠας σημειούμενον τετράδιον δ'. Βίτα δ' ἐπιεται
ἐν φ. 16^α σημείωμα τετραδίου ε'. Ἐξακολουθεῖ δὲ τὸ αὐτὸ

τιμήμα μέχρι καὶ τοῦ φ. 39^ε, ἀλλ' οὐδαμῶς ἀλλαγῶ τῶν φύλλων τούτων φέρεται σημεῖωμα δηλωτικὸν ἀριθμοῦ τετραδίου.

Ἄλλο δὲ τιμήμα ἀποτελοῦσι τὰ φύλλα τοῦ κώδικος 40^α-45^α τὰ περιέχοντα πῆν ὑπ' ἀρ. 104 Διδασκαλίαν Μιχαήλ τοῦ Ψελλοῦ. Ἡ γραφή τοῦ τμήματος τούτου εἶνε ἄλλης χειρὸς καὶ μελαντέρα τῆς τῶν φ. 1-39^ε. Εἰς τὸ τιμήμα δὲ τοῦτο ἐνεγράφησαν ὑπ' ἄλλης χειρὸς τάνωτέρω ὑπ' ἀρ. 105-115 σημειώματα.

Τρίτον δὲ τιμήμα συγκροτοῦσι τὰ φ. 47-88, περιέχοντα τὸν ἀνωτέρω ὑπ' ἀρ. 116 Ἐπιμερισμὸν τοῦ Ψαλτῆρος ἀπὸ φωνῆς Γεωργίου τοῦ Χαιροβοσκοῦ, τοὺς ὑπ' ἀρ. 117 Μύθους Ἰγνατίου καὶ Βαβρίου καὶ τὰ ὑπ' ἀρ. 118 καὶ 119 Ἐπιγράμματα τοῦ Βουλγαρίας Θεοφυλάκτου καὶ Γνωμικὰ ἀνεπίγραφα. Τοῦ τμήματος τούτου ἡ γραφή εἶνε κισρὰ, φέρονται ἔ' ἐν αὐτῷ οἱ ἐξῆς ἀριθμοὶ δηλωτικοὶ τετραδίων ἐν τῷ μέσῳ τῆς κάτω ὄρας, ἐν μὲν φ. 47^α ∴ α ∴, ἐν δὲ φ. 55^α ∴ β ∴, ἐν δὲ φ. 63^α ∴ Γ ∴, ἐν δὲ φ. 71^α ∴ Δ ∴, ἐν δὲ φ. 79^α × ε' ×. Τὸ τελευταῖον τοῦτο τετράδιον σύγκειται ἐκ φύλλων δέκα.

Τέταρτον δὲ τιμήμα διακρίνεται ἀπὸ τοῦ φ. 89 μέχρι καὶ τοῦ φ. 120. Ὁ βομβύκινος χάρτης τοῦ τμήματος τούτου εἶνε διάφορος, καὶ λείπει ἐν τοῖς φύλλοις τούτοις πᾶν σημεῖωμα ἀριθμοῦ τετραδίων.

Πέμπτον δὲ τιμήμα ἔπεται ἀπὸ τοῦ φ. 121 μέχρι καὶ τοῦ φ. 152, ἐν οἷς περιέχονται οἱ εἰς τὸν Λέοντα ἢ ἐπ' αὐτοῦ λόγοι. Ὁ βομβύκινος χάρτης τοῦ τμήματος τούτου εἶνε ἄδρς, ἡ δὲ γραφή πυκνοτέρα καὶ μελαντέρα, σημεῖωματα δὲ τετραδίων ἔχομεν ἐν τῷ μέσῳ τῆς κάτω ὄρας τάδε· ἐν μὲν φ. 128^ε, ἦτοι ἐν τῷ τέλει τοῦ πρώτου τετραδίου, ᾱ, ἀπέναντι δ' αὐτοῦ, ἐν φ. 129^α, ἦτοι ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ δευτέρου τετραδίου, ὁμοίως ᾱ διορθωτέον εἰς β̄, ἐν δὲ φ. 137^α γ̄ καὶ ἐν φ. 145^α δ̄.

Ἐκτον δὲ τιμήμα ἔχομεν μεταξὺ τῶν φ. 153 καὶ 179, ἐν

οἷς περιέχονται τάνωτέρω ὑπ' ἀρ. 299-314 σημειούμενα ἔργα τοῦ Ψελλοῦ, ὧν διάφορος εἶνε ἡ γραφή, εἰ καὶ ὁ βομβύκινος χάρτης ὁμοιάζει πρὸς τὸν τοῦ πέμπτου τμήματος. Σημειώματα δὲ τετραδίων ἔχομεν μόνον ἐν τέλει τοῦ πρώτου, ἐν φ. 160⁶, ἐν τῷ μέσῳ τῆς κάτω ὤας, τὸ α' καὶ ἐν ἀρχῇ τοῦ δευτέρου, ἐν φ. 161^α, τὸ μ = β', ἔπειτα δὲ παύει ἡ δήλωσις τῶν τετραδίων.

Ἑβδομὸν τμήμα εἶνε τὸ περιλαμβάνον τὰ φ. 180-189. Ὁ βομβύκινος εἶνε διάφορος καὶ κίρροτέρα ἡ γραφή· ἀλλὰ καὶ μεταξὺ τούτων διάφορα εἶνε τὰ φ. 183 κ. ἐ., δεικνύοντα γραφὴν νεωτέραν πῶς καὶ μελαντέραν.

Ὀγδόον τμήμα εἶνε τὸ μεταξὺ τῶν φ. 190-193. Ἡ γραφή αὐτοῦ εἶνε ἀρχαιότερα τῆς τῶν φ. 183-189 καὶ εἶνε πιθανώτατα αὐτῇ ἡ τοῦ γράψαντος τὸ πρῶτον, ἴσως δὲ καὶ τὸ τέταρτον τμήμα, ὅστις εἶνε ὁ αὐτὸς ὁ παρεγγράψας καὶ διάφορα κενὰ μείναντα ἐν τῷ ἐκ τῶν διαφόρων μερῶν συμπηχθέντι κώδικι.

Ἐνατον δὲ τμήμα εἶνε τὸ ἀπὸ φ. 194 κ. ἐ. τὸ περιλαμβάνον τὴν συνέχειαν τῶν τοῦ Κασσιανοῦ Βάσσου μέχρι τέλους. Τὸ μέρος τοῦτο τοῦ κώδικος ἔχει τὰ ἐξῆς σημειώματα τετραδίων· ἐν φ. 218^α ἐν τῷ μέσῳ τῆς κάτω ὤας δ', ἐν φ. 226^α ε', ἐν φ. 234^α ς, ἐν φ. 241^α ζ, ἐν φ. 273^α ια̂, ἐν φ. 281^α ιβ̂, ἐν φ. 209^α ι γ̂. Εἶνε δὲ ἡ γραφή τῶν φύλλων τούτων πυκνὴ καὶ κίρρα, ὁμοιάζουσα μᾶλλον πρὸς τὴν τοῦ γράψαντος τὸ πέμπτον τμήμα.

Ἄξιον περιεργείας εἶνε, ὅτι ἐν τινι τῶν ἐν τέλει τοῦ κώδικος ἀγράφων φύλλων ὁ ἄλλοτε διευθυντῆς τῆς Μαρκιανῆς Valentinelli ἐσημείωσεν, ὅτι τὴν Libanii Declamationem pro Socrate, ἣν ὁ Ἰάκωβος Morelli¹ ἐξέδωκε, καθ' ἃ λέγει, ἐκ τοῦ

¹ Aristidis Oratio adversus Leptinem. Libanii Declamatio pro Socrate Aristoxeni Rhythmicorum elementorum fragmenta ex Bibliotheca D. Marc Veneta ... Edidit Jacobus Morellus. Ἐν Βενετίᾳ. 1785.